

PATAGONSKÁ PAMPA

Není snad nudnější krajiny, než je patagonská pampa. Celé hodiny jedete po dřavé nezpevněné cestě, za vámi se zvedá oblak prachu a jen se modlíte, aby nejelo auto v protisměru a nemuseli jste se tím prachem prodírat. Kolem ubíhá převážně rovinatá krajina, šedá, vyprahlá. Je to vlastně taková polopoušť s minimem vegetace. Sem tam pár trsů uschlé trávy, několik bídne živořících keřů, marně tu vyhlížíte nějaký strom. A když se v dáli na obzoru cosi se mu podobajícího vynoří, nakonec se z toho vždy vyklube jen větrné čerpadlo. Většinou polámané...

Ale představte si – celá tato pustina je oplocená! Sice jen dvěma dráty nataženými mezi kolíky, ale ty dráty jsou dlouhé tisíce kilometrů, spoutávají většinu Patagonie. Tato zdánlivě nehostinná země totiž dokáže uživit tisíce ovcí. Špatná kvalita pastvy je nahrazována kvantitou. Pampa tedy žije! Občas zde můžete zahlédnout stádečko lam guanaco, skupinku pštrosů

nandu, občas přes cestu přeběhne podivný zajíc mara, jednou jsme málem přešli pásovce. Dokonce jsem viděl u Lago Viedma pampu kvést! (Viz vedlejší stránka a další dvoustrany.)

To je sice hezké a zajímavé, ale co tady fotit? Člověk namlsán nádherou nedalekých Patagonských And má sklon tu nehostinnou a nepříliš fotogenickou krajinu podceňovat, pomíjet. Až když se někde zastaví a na seznámení s pampou je více času, tak se „rozkouká“ a začne fotografovat. A čím dál více zjišťuje, že to má něco do sebe. Alpy, Gran Canyon, Tádž Mahál jsou tak atraktivní, že tady udělá pěkné obrázky každý. Horší už je objevit něco nezvyklého. Zapomenout na tisíckrát opakované „osvědčené“ záběry, vymyslet něco nového. Vidět kreativně. To se spíš naučíme na méně efektivních námětech. A ty jsou všude kolem nás, nemusíme kvůli tomu jezdit až do Patagonie...

